

Lenka Želonková, 19 rokov, Prešov

Korytnačie vajíčko

Mojím bytom prechádzajú dve korytnačky.

Raňajkujem v kuchyni. Dve lyžičky kávy, mlieko, hnedý cukor. Rožok prerežem na polovicu, jednu natriem maslom, druhú prekryjem šunkou. Korytnačky veľkosti mojej pravej dlane sa usádzajú na kraji taniera. Zjem rožok, vypijem kávu, riad hodím do drezu. Korytnačky čakajú na prahu, otočia sa, pomaly sa predbiehajú do kúpeľne. Z tuby vytlačím na švajčiarsku kefku s extra jemnými štetinami pastu s vysokým obsahom fluóru. Od stoličiek krúživým pohybom k rezákom. Korytnačky ležia v umývadle. Vypľujem na ne pastu s vysokým obsahom fluóru a utriem sa do oranžového uteráka. Zamknem vchodové dvere na dvakrát, odomknem auto. Vložím kľúče do diery. Vyberiem ich, zamknem auto, vrátim sa k vchodovým dverám, stlačím kľučku, vrátim sa do auta. Sedia na prednom sedadle so zapnutým pásom. Môžeme ísť.

„Prepáč.“

„To je v poriadku.“

Sedela na nízkej bielej sedačke, na stole stálo spolu dopité caffè latte, biele dlane prekrížené v lone, nad ním zarámovaná detská kresba.

„Čakala si dlho?“

Pokrčila plecami, nahla sa dopredu. Myslel som na pieseň, ktorá nás zobúdza v malej internátnej izbe.

„Vieš, že v poslednom čase to nie je také...“

Prikývol som. Kútikom oka som zazrel, ako sa v sklenom výklade medzi zákuskami niečo pohlo. Zelené.

Pravú ruku preložila na kabelku. Mala dlhé prsty so silnými nechtami. Nechcel som nič začínať. Ani končiť. Čakal som. Možno preto sme dnes sedeli v cukrárni s mliečnymi stenami, kam chodia mamičky s deťmi vo farebných kočíkoch a ich deti v páperových vlásokoch tu jedávajú punčové rezy a smejú sa v plastových loptičkách. Možno pre to moje čakanie. Možno preto.

„Je mi ľúto, že som nevedela byť taká, ako by si chcel.“

Zakrútil som hlavou. V tom pohybe sa mi zazdalo, že jej biela plet' skrehla. Akoby sa mohla na dotyk rozbiť.

„Ja ťa mám fakt veľmi rád.“

„To nestačí.“ Nechtami sa zaryla do čiernej kože.

„Mohli by sme zostať kamarátmi.“

„Veríš tomu?“

Neodpovedal som. Opäť som jej v tvári zazrel ľahký porcelán. Chcel som ho pohľadiť, aby som sa presvedčil.

Sklonila sa ku kabelke, prehľadávala ju akoby v náhlom kŕči.

„Toto ti vraciam.“ Na stôl položila malú škatuľku.

„Nie, nechaj si to. Ja som ti to dal.“

„Dáš to niekomu inému.“

Zrazu prudko vstala. Škatuľka sa mykla. S očami zapichnutými do latte zamrmlala: „Idem na toaletu.“ Ako odchádzala, pri každom jej kroku bolo počuť jemné prasknutie.

Otvoril som ju. Prívesok s modrým očkom na sčernetej retiazke. Vzal som ju do rúk, chcel som sa dotknúť, presvedčiť sa.

Vtom ku mne pricupital chlapček. Tromi drobnými prstami sa pridržal stola a druhou sa naťahoval k retiazke. Vypliešťaľ na mňa azúrové oči, dokola otváral a zatváral dľaň v päst', dožadoval sa toho, čo mi prestalo patriť.

„Adamko!“ k stolu pribehla nízka okrúhla žena a ťahala chlapča preč.

„Prepáčte.“

„To je v poriadku.“ Strčil som si škatuľku do vrečka na košeli. Postavil som sa na odchod, ale asi to bolo príliš prudko, pretože latte sa prevrhlo a vylialo na mliečny obrus. Pohár sa pomaly kotúľal k okraju stola. Nechal som ho.

Črepiny pripomínali škrupiny korytnačieho vajca.

„Prepáčte.“